

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 7584/15
08.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. Б., Б и Х, Улица ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Централне, ради поништаја решења број: 433-00631/2006-19 од 18.02.2015. године, у правној ствари рефакције пореза на додату вредност страном обвезнику, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА**, решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Централне, број: 433-00631/2006-19 од 18.02.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа – Централна, да тужиоцу "А.А." д.о.о. Б., Б.и.Х., Улица ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 2.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је захтев за рефакцију пореза на додату вредност страном обвезнику "А.А." д.о.о. Б., Улица ..., Б.и.Х., у износу од 832.881,37 динара, као неоснован.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.05.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права. Наиме, тужени је утврдио да тужилац према члану 53. Закона о порезу на додату вредност не испуњава услове за рефакцију, обзиром да је као обвезник пореза на додату вредност евидентиран од 01.01.2006. године. Међутим, код неспорне чињенице да је

тузилац Уговором о купопродаји из 2005. године купио половни багер чију цену је у целости исплатио, да је према издатом рачуну бруто износ цене био 5.460.000,00 динара, од чега је ПДВ 832.881,37 динара, затим да је дана 01.06.2005. године предметни багер извезао у БиХ, а да је захтев за рефакцију поднео дана 28.06.2006. године, то сматра да је тужени орган погрешно применио поменућу законску одредбу на његову штету. Ово стога, што сматра да му припада право на рефакцију јер је у време подношења захтева био регистрован као обвезник пореза на додату вредност у Б.и.Х.. Истиче да наведена одредба Закона о порезу на додату вредност не прописује услов за рефакцију да подносилац захтева буде регистрован у моменту када је промет извршен. Наиме, сматра да подносилац захтева мора бити обвезник ПДВ-а у матичној држави у моменту подношења захтева. У том смислу, тужилац упућује и на одредбе Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ-а и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ-а, којим је прописано да се захтев за рефакцију подноси једном годишње, а најкасније до 30. јуна текуће године, за добра и услуге набављене у Републици Србији, у претходној календарској години. Из наведеног произлази да тужилац није ни могао у 2005. години да поднесе захтев за рефакцију, већ само у првој половини 2006. године, што је и учинио. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновни поступак, а уколико евентуално пронађе да су испуњени услови из члана 43. Закона о управним споровима, да реши управну ствар у пуној јурисдикцији, тако што би усвојио његов захтев за рефакцију пореза на додату вредност у износу од 832.881,37 динара, уз обавезивање туженог да му надокнади трошкове на име судских такси на тужбу и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима садржаним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, из образложења оспореног решења и у стања у списима ове управне ствари, произлази да се тужилац обратио туженом органу захтевом поднетим дана 28.02.2006. године да му се изврши рефакција пореза на додату вредност у износу од 832.881,37 динара. Првостепеним решењем од 01.03.2006. године, најпре је одбијен захтев тужиоца, а Управни суд је поништио решење овог органа и предмет вратио на поновни поступак. У извршењу пресуде Управног суда, у поновном поступку је утврђено да је страни обвезник поднетим захтевом тражио рефакцију ПДВ-а у поменутом износу на основу плаћеног рачуна број: ... од 17.05.2005. године уз који је доставио оригинал и копију плаћеног рачуна, потврду о регистрацији за ПДВ, као и уговор број: .../05 од 17.05.2005. године о купопродаји пловног багера закљученог са

Савезном јавном установом за одржавање и развој унутрашњих пловних путева. Како је у спроведеном поступку утврђено да је предметни Уговор о купопродаји закључен и да је поводом њега издат рачун дана 17.05.2005. године, да је извоз купљеног багера извршен дана 01.06.2005. године, а да је подносилац захтева за рефакцију у својој земљи евидентиран као обвезник ПДВ-а са почетком од 01.01.2006. године, то по оцени органа у конкретном случају нису испуњени услови за примену члана 53. Закона о порезу на додату вредност, јер је издавалац, у рачуну од 17.05.2005. године исказао порез у износу од 18%, према Закону о порезу на додату вредност Републике Србије, који је почео са применом од 01.01.2005. године.

Међутим основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што се из образложења оспореног решења не може закључити који од услова из члана 53. Закона о порезу на додату вредност, на који се тужени орган у својој одлуци позива, тужилац у конкретном случају не испуњава. Наиме, поменути чланом је прописано да ће се рефакција ПДВ извршити страном обвезнику, на његов захтев, за промет покретних добара и пружене услуге Републици, под условима да: 1) је ПДВ за промет добара и услуга исказан у рачуну, у складу са овим законом и да је рачун плаћен; 2) је износ ПДВ за који подноси захтев за рефакцију ПДВ већи од 200 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије; 3) су испуњени услови под којима би обвезник ПДВ могао остварити право на одбитак претходног пореза за та добра и услуге у складу са овим законом; 4) пружа само услуге превоза добара која су у складу са чланом 24. став 1. тачка 1), 5) и 8) овог закона ослобођене пореза, односно врши само превоз путника који у складу са чланом 49. став 7. овог закона, подлеже појединачном опорезивању превоза и не врши други промет у Републици. Наведено нарочито ако се има у виду одредба члана 62. став 1. истог закона, којим је прописано да се одредбе овог закона примењују на сав промет добара и услуга и увоз добара који се врши од 01.01.2005. године. Стога, како је у конкретном случају промет добара извршен закључивањем и овером уговора дана 17.05.2005. године, извоз је извршен дана 01.06.2005. године, а захтев за рефакцију је правилно поднет за претходну годину дана 28.02.2006. године, то у конкретној ствари, код постојећих доказа у списима предмета, разлози дати у образложењу не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву оспореног решења. Са наведених разлога, оспорено решење донето је уз повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10) којим је прописано између осталог, да образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, одлучио као у диспозитиву пресуде применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, а у извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, ценећи све доказе у списима према одредбама меродавног права.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног суда, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини таксе за тужбу у износу од 390,00 динара, као и трошкове на име таксе на одлуку у износу од 1.900,00 динара, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, сагласно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), а која се одредба у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.06.2017. године, 9 У 7584/15

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ПТ